

Que cadascú hi digui la seva

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 9 d'octubre de 2022
Amics, amigues,

Per als qui us interessa la cosa pública avui és un dia perquè cadascú hi digui la seva, amb sinceritat i bona fe. Tinc la sensació que ens estem jugant el nostre futur com a poble d'una manera una mica ajustada. Encara que ja fa temps que ens l'estem jugant. Els ciutadans no, els polítics. I no és per allò de criticar i donar sempre la culpa als polítics, sinó per tractar d'entrar en raó. Des de bell antuvi, aquest (aquell) govern de coalició ha trontollat com si li tremolés per sota un terratrèmol de grau 7,5. En definitiva, han privat els partidismes per damunt dels objectius fixats i de la governabilitat.

La militància de JuntsxCat ha decidit per una clara majoria i alt nivell de participació sortir del govern de Pere Aragonès. Jo, la veritat, no m'ho esperava. Si jo hagués tingut dret a votar, potser m'ho hauria pensat dues vegades, però com que no soc militant de Junts, ni tampoc d'ERC, ni la de CUP, ni molt menys de tots els altres, només ho havia pensat una vegada i hauria adoptat una posició no sé si se'n pot dir conservadora, la de seguir en el Govern. Per dues raons fonamentals: per por de la trencadissa de l'independentisme i perquè hauria considerat que alguns dels consellers de Junts eren, si no imprescindibles, almenys necessaris per tirar endavant.

Jo soc independentista i per a mi la prioritat és anar pel camí de la independència fins al final. Ara estic trist però no abatut, perquè encara crec que el millor per als catalans és tenir un estat propi, la República Catalana, tant des del punt de vista nacional com social. Junts acusa Esquerra de no complir els pactes subscrits. Potser tenen raó però jo no ho he comprovat. El que sí que he comprovat és el seguidisme que ERC ha fet del PSOE a Madrid, quan els incompliments d'aquell

gobierno envers Catalunya han estat ben palesos. I, al damunt, el president Pedro Sánchez vanagloriant-se que el PSOE va ser del grup malèfic que va subscriure l'article 155, les marques del qual encara sagnen entre els catalans si ens hi fixem bé. Qui no s'hi vulgui fixar, botifler o estúpid!

Els incompliments de les inversions de l'Estat a Catalunya l'any passat van ser del 62%, o sigui que ens van deixar penjats amb un 38%. La taula de diàleg és una enganyifa com una casa de pagès i ERC dient que és l'únic camí. Sí, el millor camí cap al no-res. El president Aragonès, que em mereix el respecte degut a un president de la Generalitat, no ha estat ni està a l'altura del càrrec. La seva rabiola perquè el vicepresident Jordi Puigneró no li va espigar una decisió interna de Junts i el va expulsar de forma immediata del càrrec, representa una espifiada impròpia d'un pretès estadista. Aquest va ser l'error que va precipitar la reacció de Junts, dic precipitar perquè tard o d'hora s'hauria produït; les coses havien arribat molt lluny.

Cal respectar la decisió de Junts perquè la consulta ha estat del tot democràtica. Es pot no compartir, com ha dit el president Aragonès en la roda de premsa sobre la sortida de Junts, però aquest partit ha actuat democràticament i, per tant, amb tota legitimitat. Per cert, en aquesta roda de premsa, el president Aragonès, entre els seus projectes de govern en minoria, ha oblidat d'esmentar, no ho ha fet ni un sol cop, l'objectiu de la independència.

I ara, què podem esperar? M'arrisco, però tant se me'n fa. Aquest govern d'ERC en minoria acabarà com en Robert i les cabres. A no ser que... es culminin les barbaritats i ERC obtingui el suport del PSC, i entri al govern o amb un pacte parlamentari. Això allunyaria encara més la perspectiva de la independència. No caldria ni que Europa se'n preocupés; aquest parell d'esquerres de pacotilla se n'encarregarien tots solets, a banda d'altres qualificatius que callo, però que podeu imaginar.

I els independentistes de pedra picada, què hem d'esperar (perdó el primer del plural)? No em fico en qüestions de partit. Com es recosirà Junts, etc.? Cal pensar en clau no sé si d'un futur pròxim o més llunyà. I aquest futur està en el president Puigdemont. Ell agruparia al seu costat la immensa majoria de la gent de Junts, del PDeCAT i potser més de la que ens pensem d'ERC, perquè n'hi ha que no combreguen amb l'independentisme descafeïnat d'Aragonès i Junqueras. Com s'han tornat! Ja ho sé, ara menys que mai els poders fàctics de l'Estat: justícia, gobierno, IBEX, etc., deixaran que torni Puigdemont ni cap dels exiliats.

Això mentre puguin, perquè no podran per sempre. La democràcia un dia o altre triomfarà aquí i a Europa (tampoc n'hi ha prou) i Puigdemont tornarà. Aquest exili no pot durar gaires anys més, temps al temps. Llavors la flama de la independència pujarà molt amunt sense fer mal, tret dels enemics de Catalunya que es recaragolaran com serps ferides. El camí cap a la República Catalana s'eixamplarà i tots els patriotes correrem cap allà amb el cor desitjós de justícia nacional i social. Tinc ganes de veure-ho si no, estic segur que ho veuran els nostres fills, no cal esperar els nets. Catalunya tornarà a ser rica i plena.

Vostre